

maa al Tvivl være borte. Den høitærede Marineminister har lagt Sagen saaledes for os, at det er et heelt Systemkiste, et betydningsfuldt Principspørgsmaal, hvorom det ved denne ene Afstemning dreier sig; denne ene Afstemning bliver efter Ministerens Ord i Virkeligheden en Afgjørelse af, hvorledes vort Søværn for Fremtiden skal være indrettet. Den ærede Minister har ikke sagt: „Giv mig foreløbig et lille Skib som det, jeg begjærer, saa kunne vi altid senere tale om et større Pandserskib.“ Nei, den høitærede Ministers Udtalelser i hans første Foredrag vare disse: „Et stort Pandserskib, saaledes som det, der blev vedtaget ifjor, der stikker 21 Fod, kunne vi aldeles ikke bruge, vi tør ikke engang sende det ud, thi det har kun Balget mellem to Ting, enten at blive flaaet og falde med Væd eller at søge Skjul for Sjenden.“ Dette maa selvfølgelig gjælde, hvadenten vi bygge dette Pandserskib paa vort eget Værst, eller vi købe det i Udlandet, hvadenten vi lægge lidt Mere til i Summen, eller vi holde os til de 1,800,000 Rd. Den høitærede Marineminister har forsaavidt været fuldkommen aaben imod os; han har sagt: „Seg forlanger ved denne Afstemning tilkjendegivet, at vi forlade den Grundfætning, som hidtil har været den ledende i vort Søværn, nemlig at vi ved Hjælp af søgaaende Skibe skulle forsvare os i vore Farvande i videre Betydning.“ Den høitærede Minister forlanger, at vi i dette Dieblik skulle stemme om at reducere vort Forsvar tilsværs til at være et Forsvar i vore Farvande i snevrere Betydning, paa vore flade Kyster og i vore lave Sunde, som skulle være vore „Bjerge“, Bagholdet for vore Guerilla-Ekare. I de Foredrag, der ere horte her idag fra to sagslyndige Medlemmer, Foredrag, der ikke have kunnet Andet end vække den største Interesse hos os Alle, og som have tiltalt paa den rette Maade — Noget, jeg troer et lille Lands Forsvar altid maa sætte sig som Opgave — baade Følelsen og Forstanden — thi et lille Land som vort forsvares sig ikke alene ad Forstandens og Raisonnementets Vej, man maa ogsaa tage Følelsen til Hjælp, ellers kan det Intet udrette, men lader fortvivlet Gænderne synke værgeløse i Stjødet — jeg siger, i disse

Foredrag, som vi have hort, navnlig af de to ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Schønheyder) og 9de Valgfreds (Luren), ere Ministerens Betragtninger blevne overveiede, prøvede og besvarede med Modgrunde, saaledes at det for os, der som læge Medlemmer sidde her og skulle træffe en Afgjørelse, vil være umuligt at sœie Noget dertil. Men vi kunne paa den anden Side dog heller ikke nøies med den Udvei, som nylig blev os anbefalet, nemlig at slaae os til Ro med, at der er En, som bærer Ansaret, og at vi derfor blot skulle stemme saaledes, som det forlanges. Dette Raad kom fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther). Det ærede Medlems Opfattelse af militaire Spørgsmaal er tilstrækkelig bekendt i denne Sal. De Herrer ville erindre, at, naar der fra en Regjering er kommet Forslag, som han ikke har billiget, saa har Regjeringens Sagtyndighed for ham ikke havt den allerfjerneste Vægt; han er da ikke vegen tilbage for med sine svage Evner at bringe andre Forslag frem og forlange dem vedtagne af Thinget som Grundlag for Landets Forsvar. Seg vil blot minde om, hvorledes det samme ærede Medlem har stillet sig ligeoverfor den samme Ministers Forslag angaaende vort Forsvar tillands. Erkjendte han da den ansvarlige Ministers Sagskundskab, boiede han sig da under en Autoritet, eller tiltog han sig ikke meget mere Adkomst til i Kraft af sit Initiativ at møde med en Plan til et Forsvar, som var den høitærede Ministers aldeles modsat? Hvoraf kommer det da, at det ærede Medlem nu pludselig bliver greben af en saa stor Tilbøielighed til at følge den Sagtyndighed, som han ellers vrager? Det kommer deraf, at det ærede Medlem i Virkeligheden er paa det Punkt, at han betragter et Forsvar af Danmark imod dets overmægtige Sjende som noget Unyttigt, som noget Umuligt — ialfald ethvert Forsvar, der hviler paa de Forudsætninger, vi nu have i vor Hærs Ordning, og i de Betingelser, hvorunder vor Flaade virker. Og dog kunde jeg i den vanskelige og alvorlige Stilling, hvori vi ere stedte, fristes til at følge denne Anviisning til at stole paa Andres Ansvar og Sagskundskab, dersom jeg virkelig